

Доведеш мајмуне на власт и живот постане лутрија.

Можда имаш среће, мајмуни заврше мандат без прављења неке посебно велику штете, па изгубе на следећим изборима, и онда се сви правимо да је монкеу бусинесс заправо био бусинесс ас усуал, и да је ексцес са мајмунима у фотељама био „регуларни део политичког процеса“.

А можда и немаш среће, па те, са мајмунима на власти, дочека зомби апокалипса.

Америка је (за разлику од Блиског истока) имала „среће“ са председником Бушом, два пута, али делује да са Трампом рачун долази на наплату.

О новом корона вирусу се не зна све, али се врло рано знало да није у питању „само мало јачи грип“.

Колико дуго се седело на тој информацији, којим динамиком је која влада имплементирала мере заштите становништва, и са каквим успесима, анализираће они који преживе, кад се прашина слегне. Цену неуспеха, међутим, можемо да сагледамо и без историјске дистанце – у питању су људски животи.

Врло брзо се поставило и питање цене ових мера по економију, што је легитимно и важно, али је начин на који је то питање постављено, чини ми се, мера цивилизацијског

суноврата чији праг управо прелазимо.

Укратко, нацртан нам је олтар астечке пирамиде, у коме с једне стране имамо заштиту најугроженијег дела популације (стари, болесни, имунокомпромитовани, људи на хемотерапији...), а с друге – „економски опстанак“. Нешто мора да се жртвује!

Јуче је неумитну бинарност тог избора пластично нацртао заменик гувернера Тексаса, Ден Патрик, у интервјуу телевизији Фокс (а где другде?), рекавши, врло директно, да је „будућност деце“ ипак битнија од „будућности старих и болесних“, и да су сви старији грађани са којима је разговарао били спремни да се „жртвују на олтару отаџбине зарад спасавања економије“.

Само дан касније то постаје Трампова званична позиција. У својим изјавама најављује

скраћивање ванредног стања и „покретање економије“.

Први импулс је да опсујем, али ћу се аутоцензурисати и поставити питање – откад је спасавање статуса кво декадентне фазе капиталима изједначено са спасавањем економије, привреде и деце??

Шта год вам румени Тексашанин каже, у овој ситуацији нема ничег ни неумитног ни бинарног. Свако решење ће захтевати све капацитете најпапетнијих људи из разних струка, па ни тад неће бити савршено.

Нема дилеме – ниједна држава на свету не може да опстане у условима потпуне изолације, и „lockdown“ ће свакако бити временски ограничен. Али је суштински важно – на колико? Многи људи ће, и поред предузетих мера, умрети.

Али мислим да постоји велика разлика да ли ће умрети 3%, 25% или 70% грађана из ризичних категорија. Дакле, број спасених живота је у великој мери повезан са успешношћу и трајањем мера изолације.

Претпостављам да је већина читалаца упозната са принципом „поравнавање криве“, које ће спречити италијански сценарио преоптерећених болница, па не морам овде да га елаборирам, али у најкраћим цртама – што дуже можемо да издржимо у изолацији, веће су шансе да више људи преживи.

Што нас враћа на економију.

Да, наравно да ће економија ће пропасти ако људи буду годинама у кућној изолацији, и не буду могли да раде, логично. Али ко прича о годинама?

У Америци није поштено имплементиран лоцкдаун ни недељу дана, а крупни капитал чији је Трамп телал већ најављује „релаксацију“ мера. Борис Џонсон, створење из исте

кухиње алт-ригхтовских тхинк-танкова попут Бреитбарта, до јуче је причао о пуштању вируса међ људе ради стицања „колективног имунитета“ (опаметио се тек кад је враг однео шалу). Пола мејнстрим медија у Америци већ пише о обе опције као легитимне. Медицинска струка има другачије мишљење, али ко њих слуша.

Што ме доводи до централне тезе, о којој, зачудо, ћуте – ако је идеја да се не уруши економија, и ако већ улазимо у зону фреестуле лупетања о екстремним мерама попут жртвовања пензионера, како то да нико не „лупета“ о екстремној мери заплене 113 милијарди долара од власника Амазона Џефа Безоса, и стратешкој расподели тог новца најугроженијима, док траје ванредно стање?

На пример. Или не само од Џефа – можда од свих оних 0,1% Американаца чије су зараде отприлике милион пута веће од просечних? Да мало понесу терет ове кризе, кад већ нису понели терет прошле, коју су својом бескрајном похлепом направили.

Већ на Твитеру од неолибералије чујем да је то стаљинизам и отимачина, четр'ес пета и сл. Океј, ако ћемо да лепимо етикете, шта би онда било стратешко жртвовање старих и болесних? Еугеника? Мислим да је лакше да баталимо етикете, и поштено размислимо – која од ове две мере је заправо „екстремна“?

Kill Granny or Keep Obscenely Rich People Obscenely Rich?

(Аутор је редитељ)

(Данас)